

N:o 159.

Af herr **L. Persson** i Helgebo, om ändrad lydelse af 18 kap.
1 § ärfdabalken.

Uti 18 kap. 1 § ärfdabalken heter det: »Hvar som något testamente fått hafver, vare skyldig i staden inom sex månader och å landet sist å det ting, som infaller näst efter sex månader, sedan han gifvarens död och testamente veta fick, det inför domaren att uppvisa; och gifve in tillika en riktig afskrift, som arfvingarne tillställas skall.»

Någon tid, inom hvilken denna afskrift skall delgifvas arfvingarne, finnes icke uti lagen utsatt, och en sådan tidsbestämmelse torde äfven i de flesta fall kunna betraktas såsom alldeles onödig, bland annat därför att den tid, inom hvilken arfvingarne ega att klandra testamentet, enligt § 3 i ofvannämnda kapitel beräknas från delgifningen, och det sålunda måste anses ligga i testamentstagarens eget välförstådda intresse att verkställa denna så fort sig göra låter, för att derigenom desto tidigare komma i full och oqvad besittning af hvad genom testamentet blifvit honom tillerkänt. Med en ingalunda oväsentlig bristfällighet synes mig emellertid den anförda lagbestämmelsen rörande testamentes delgifning vara behäftad, och denna ligger deruti, att ingenting stadgas för det fall, att arfvingen uppehåller sig på okänd ort. Särskildt i våra dagar, då massor utaf svenskar finnas spridda öfver hela världen, och svenskarne antal endast uti den stora nordamerikanska republiken stigit till hundratuseotal, har denna bristfällighet mångenstädes i vårt land framträtt i en synnerligen bjert dager. Personer, hvilka erhållit testamente, kunna på grund af obekantskap med, hvarest en i de flesta fall aflägsen arfvinge till testamentsgifvaren sig uppehåller, nödgas att under många år sväfva i ovisshet om testamentets giltighet och dermed äfven om, huruvida den dem tilltestamenterade egendomen slutligen skall blifva deras eller någon annans. Att denna saknad af en lagbestämmelse, hvilken öppnar utväg för delgifning af testamente i det fall, att arfvinge

vistas på okänd ort, kan medföra och äfven medfört stora olägenheter, torde vara alldeles uppenbart.

Dessa olägenheter skulle på flera sätt kunna afhjelpas. Bäst vore, synes mig, om testamentstagaren medgäfves rättighet att genom Post- och Inrikes Tidningar kungöra den på okänd ort varande arvingen testamentets tillvaro med föreläggande för denne sistnämnde att inom ett år gifva sin vistelseort till känna. I fall han under denna tid icke lät sig afhöra, vore det kanske väl hårdt att omedelbart låta honom gå sin klanderrätt förlustig, men i sådant fall kunde ju domstolen, i öfverensstämmelse med hvad i 15 kap. 5 § ärfdabalken stadgas, lämpligen åläggas att utse en god man, hvilken testamentstagaren kunde med laga verkan delgifva testamentet. Genom en sådan anordning vill det synas mig, som om alla både testamentstagarens och arvingens billiga anspråk vore tillgodosedda.

På grund af hvad sålunda anförts tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att 18 kap. 1 § ärfdabalken måtte erhålla följande ändrade lydelse:

Hvar som något testamente fått hafver, vare skyldig, i staden inom sex månader och å landet sist å det ting, som infaller näst efter sex månader, sedan han gifvarens död och testamente veta fick, det inför domaren att uppvisa, och gifve in tillika en riktig afskrift, som arvingarne tillställas skall. Vet man ej, hvar arfvinge sig uppehåller, förelägge honom genom allmänna tidningar natt och år att sig anmäla. Gifver sådan arfvinge sig ej inom den tid till känna, förordne rätten god man, att hans anspråk bevaka. Hafver den som testamentet fått det ej i handom o. s. v.

Skulle lagutskottet, till hvilket denna min motion torde remitteras, hafva något att mot formuleringen invända, torde utskottet vidtaga de ändringar, som kunna anses nödiga, på det att syftemålet med motionen må vinnas.

Stockholm den 30 januari 1892.

Lars Persson.